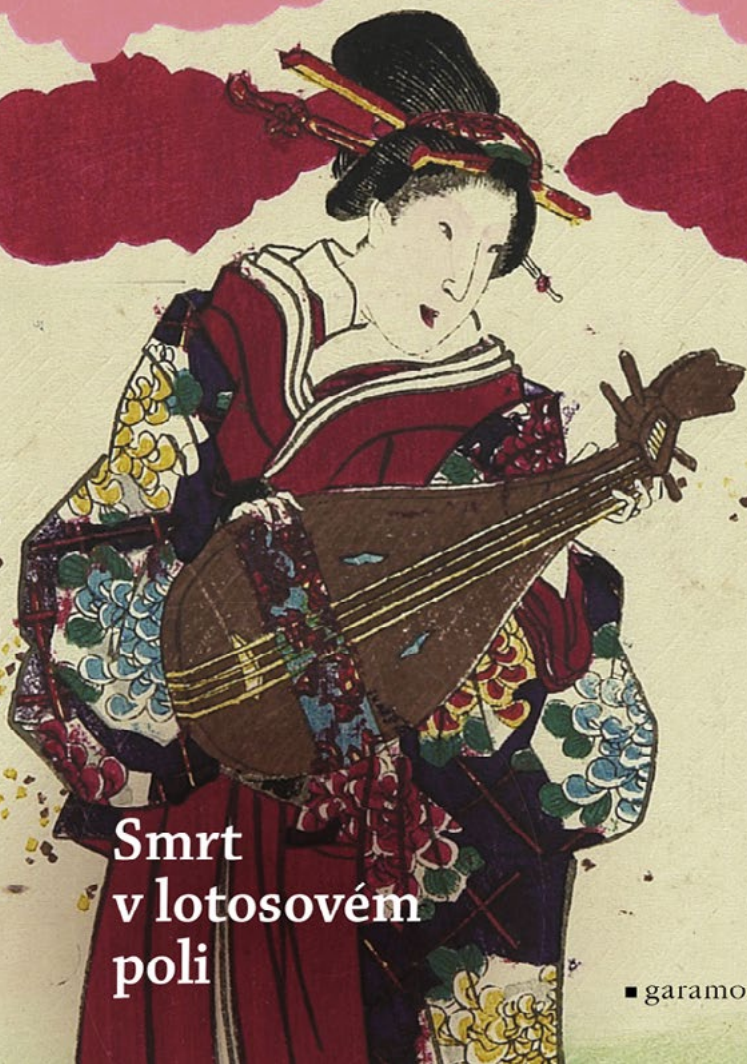

ČERNÁ KÁVA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Smrt
v lotosovém
poli

■ garamond

Případy soudce Ti. Smrt v lotosovém poli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti. Smrt v lotosovém poli – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Smrt
v lotosovém poli

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

**Smrt
v lotosovém poli**

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, podprefekt v Pcheng-laj, toho času na cestách

Paní Lin Er-ma, první manželka soudce Ti

Tiao Tchaj, pobočník soudce Ti

Případ zavražděného obchodníka

Tung Tao-čching, zámožný obchodník z Che-tungu

Paní Čao Jao-fang (*Jaspisová vůně*), Tungova manželka

Tung Siao-feng (*Malý fénix*), Tungova dcera

Tung Čchi-min (*Dar nebes*), adoptivní syn Tungových

Čang Ču-ču (*Rázná Čang*), zpěvačka

Po, strýc Tungovy rodiny

Liou Kung, Tungův zaměstnavatel

Případ záhadného Stínače hlav

Jeho Excellence Chu Ťi-čung, podprefekt v Che-tungu

Feng Feng, podprefektův tajemník

Ťin Lien-lien (*Lotos Lotos*), podprefektova konkubína

Velké liči a Malá tykev, nájemní ničemové

Udatný Kao, mistr šermu

Květinový dech, bývalá manželka mistra šermu

Žuan Pátý, sluha mistra šermu

Děj se odehrává začátkem dubna roku 670, za dynastie Tchangů. Soudce Ti spravuje město Pu-jang na březích Velkého císařského kanálu na východě Číny.

I

*Soudce Ti si pohněvá bohyni;
vzpruží ho slepice.*

Pouť k Zázračnému štítu se konala v prvních dvou týdnech čtvrtého lunárního měsíce*, což bylo výroční období taoistické bohyně Pi-Sia Jüan-tün. To ona dávala mladým párům děti, a tak nebylo od věci jí přinést malý dárek.

Po více než deseti letech, co byli svoji, se Tiovým zdálo, že na sebe šťastná událost nechává nějak dlouho čekat. Soudce to částečně napravil, když se oženil se dvěma plodnými konkubínami, ale První paní by mu raději dala dědice sama.

Princezna barevných oblak Pi-sia Jüan-tün byla původně prostá mladá žena, již askeze učinila nesmrtelnou. Při pohledu na ni se malí horší démoni už neodvažovali ukázat, a když utekli, s neplodností byl konec. Také bylo v její moci spustit déšť na horu Tchaj-šan, což byl zázrak méně významný, ale více viditelný.

* V květnu

Cesta k Zázračnému štítu byla lemována příležitostnými krčmami, kde se zdarma podával čaj pocestným, kteří se tu stavovali, aby si koupili vařenou rýži nebo placky připravené v páře, opravovaly se tu střevíce poutníků i kola jejich vozů. V okolí svatyně se táhla dlouhá řada malých krámků: prodejci kadidla, opravci porcelánu, cínaři a slévači, kteří dávali do pořádku nakřáplé misky a otlučené hrnce.

Hluk vozidel často přehlušily bubny divadel jdoucích s procesím. Akrobaté na chůdách představovali taoistické Nesmrtelné nebo vodní duchy. Byly tu také různé skupiny řeholníků ovládajících bojová umění, herců v maskách démonů, cvičených zvířat a nosičů korouhví s emblémy obchodních sdružení. Všechno to tvořilo veselý rej, schopný pobavit konfuciánského soudce, jehož černý plnovous dokonale zakrýval okouzlený výraz.

Čím víc se Tiovi blížili k cíli, tím více bylo kolem nich všemožných nemocných, kteří si přišli vyprosit pomoc bohyně ve štiplavém dýmu tyčinek kadidla, třaskání petard a skřípotu řehtaček. Dalo by se říci, že to byla přehlídka duší směřujících ke Žlutým pramenům, Ti měl dojem, že cestou zemřel.

Zázračný štít je uvítal schodištěm v úbočí kopce. Mísily se tu všechny třídy společnosti, ale ne všichni za týchž cestovních podmínek. Chudí lidé namáhavě stoupali po jedenácti tisících schodech s ranci na ramenou a opření o hůl, zatímco boháči se nechali nést v křeslech, protože bohyně, která jim nakazovala vystoupat až k ní, nepřesnila, že by se cestou museli namáhat.

Lidstva tu bylo o to víc, že se výroční modlitba mohla týkat všech možných přání: uzdravení, postup ve státní službě, výhodný sňatek... Někteří kající měli podkovy na nohou nebo chomout na krku a postupovali v zástupu vpřed po čtyřech, se sedlem na hřbetě a uzdou v zubech.

„Nejsem si jistý, jestli je tohle předvádění vkusné,“ pravil Ti ze svého křesla.

„Vy posuzujete víru druhých moc příkře,“ řekla První paní, snažíc se soustředit na zbožné úsilí, které pro ni nosiči vynakládali.

„Ano, ale přece jen... nechat se na veřejnosti bičovat... Co od té bohyně vlastně chtějí?“

„Nic pro sebe, pane,“ odpověděl jeden z nosičů a lapal po dechu. „Ti svatí mužové plní slib namísto těch, kdo nemohou chodit.“

„Ach. Tak tedy spojují příjemné s užitečným,“ řekl soudce a zavrtal se hlouběji do svého posezu.

Na prostranství zřízeném nahoře byla hlavním pavilonem dvouúrovňová pagoda se zahnutými střechami. Před ní se nacházely dvě obrovské obdélníkové nádrže, z nichž stoupaly spirály dýmu. Do těchto kadidelnic pokládali poutníci zapálené kužílky nebo tyčinky, jejichž spalování odnášelo jejich prosby k nebi. Ke svatostánku vedl most z bílého mramoru zdobený bájnými zvířaty a ve stínu čekala socha bohyně. „Jako lupič z obchodních cest ukrytý za stromem,“ pomyslel si soudce Ti, který nějak nebyl ve svém živlu. Bylo tu daleko k okázalému materialismu hlásanému v Konfuciových *Hovorech*. On viděl jen změt náboženských přesvědčení, dobrých leda

k tomu, udržet prostý lid ve víře, že je všechno v pořádku a že je třeba nechat vzdělance, aby se důležitými věcmi zabývali oni.

Bohyně o výšce tří mužů byla zpodobena sedící a na hlavě měla opeřence s rozepjatými křídly. Kolem ní mohli poutníci obdivovat voluty větru namalované modře, růžová oblaka, pestrobarevného draka a okvětní lístky šarlatové chryzantémy.

Ti se nerad podvolil náboženským úkonům, které vyžadovala První paní.

„Pozor na to,“ zašeptala. „Bohyně čte špatné myšlenky uvnitř naší hlavy.“

„Proto mám čepec,“ odušil její manžel.

Položil k nohám Princezny barevných oblak drahou stříbrnou čajovou konvici, kterou ho donutila koupit První paní. Bude to nejdražší dítě roku. Za sebe si Lin Er-ma pořídila obrázek Pi-sia Jüan-tün označený „Chrám na Zázračném štítu“, aby mohla v modlitbách pokračovat doma.

„Pověsím ho nad naše lože.“

Umělec nebyl moc nadaný a zřejmě si liboval v křiklavých barvách. Ti už viděl tu nekonečnou řadu večerů, kdy uléhá pod načervenalou postavu Dárkyně dětí a ona na něj shlíží vypoulenýma očima.

Na druhé straně pagody vykládal nějaký vypravěč o skutcích božské Pi-sia. Narodila se za vlády Chanů* a ještě velmi mladá se uchýlila do jeskyně, z níž vyšla

* V roce 64 našeho letopočtu.

jako nesmrtelná. O celá staletí později si jeden císař omýval ruce v průzračné vodě rybníka a uviděl vystoupit na hladinu sochu, která ji zpodobovala. Usoudil, že ten zázrak stvrzuje jeho legitimitu vladaře, a proto zasvětil tu svatyni oné blahoslavené, nazývané Nesmrtelná princezna nebes, Nefritová dívka a Matka azurových oblak.

„Výměna zdvořilostí neuškodí,“ řekl Ti.

On by spíš potřeboval, aby zázračná socha přišla oznámit jeho ministerstvu, že jeden malý soudce plný dobré vůle trčí v provincii, místo aby zastával skvělé postavení v hlavním městě. To by bylo ještě lepší než děťátko.

První paní sledovala tok jeho myšlenek navzdory čepci a byla si jistá, že ten špatný postoj ničí jejich snahy o přízeň bohyně.

Různá média, snažící se dát svou zbožnost najevo před očima lidu, využívala návalu k pronášení působivých věštek, jimiž nabádala přihlížející, aby je podarovali hrstmi drobných. Přemílali výroky a lidé jim házeli mince jako buráky opicím. Jeden z těch mágů, vysoký hubeňour s drdolem propíchaným pery, namířil prst na soudce Ti Žen-ci a varoval ho před „banditou, který mu zabráni v návratu domů“. Mezi nenadálými překážkami figurovala uříznutá hlava.

„Stínač hlav!“ zamumlalo s hrůzou několik čumilů a shromáždění se od toho proklatce odvrátilo.

Ten se na znamení díků za ta přání všeho dobrého uklonil a zamířil ke schodišti vedoucímu do údolí, kde žili lidé zdravého rozumu. Tiovi sešli dolů po svých, aby se po tom rozrušení uklidnili. Namísto zbožného

usebrání se blížili ke katastrofě. První paní to v půli cesty už nemohla vydržet.

„Tak vidíte!“ řekla, když se zastavili, aby se potěšili pohledem na krajinu, a přitom chroupali koláčky z rýžové mouky s červenými fazolemi.

„Co vidím?“

„Bezvěrci mají jen samé potíže! Bohyně vám neposkytuje svou ochranu!“

„Upozorňuji vás, že se vezeme ve stejném voze.“

„Ach, já jí důvěřuji, věřím, že nade mnou se smiluje. Až se na vás ten Stínač vrhne, ona mě odnese na jednom z těch růžových obláčků a zachrání mě.“

Ti zalitoval, že ji ten obláček nemůže odnést hned.

Když opět nastupovali do vozu, rozhodl se brát věci z té lepší stránky, jak si to žádalo trávení jeho oblíbené sladkosti.

„Tak jedeme! Koneckonců je to jen záminka k malé půvabné projížďce po venkově.“

Protože byl chrám tři dny cesty od města pod jeho správou, čekaly je při návratu také tři dny. Samozřejmě místo nich kráčeli dva zapřažení koně. Ti najal malý lehký vozík pro přepravu jich samotných a věcí nezbytných pro minimální pohodlí, tedy: dobře vybaveného košíku s jídlem, rohoží k odpočinku, příkrývek pro chladné noci a dvou vaků s oblečením, aby před božstvo nepředstoupili celí zmačkaní. Doprovod jim dělal soudcův pobočník Tiao Tchaj, který jel za jejich dvoukolákem na koni. Bylo to to nejjednodušší vybavení, s nímž se soudce pohyboval už dlouho a které mu umožňovalo vypořádat se

s prací co možná nejrychleji. Teď už si Ti nebyl tak jistý svým výběrem, když slyšel o stínání hlav podél cest.

Tři cestující zastavili na přívětivé planině na kraji lesa. „Malá půvabná projížďka po venkově“ teď bude završena malým půvabným večerem za svitu měsíce. Zatímco se Tiao Tchaj snažil rozdělat oheň, aby k večeři ohřál knedlíčky z lepkavé rýže, postavil se před ně jako moucha uvízlá v melase rolník spěchající ke své chalupě a táhnoucí za ohlávku krávu. Když se dost vynadával, poradil jim, aby se tu nezdržovali: kraj je zamořený zločinci.

„To se podívejme!“ řekl Tiao Tchaj. „A kolik jich je, těch zločinců?“

„Jen jeden. Říkají mu Stínač hlav.“

„Já už jsem to jméno slyšela,“ řekla První paní a pohlédla na manžela, který rozvínoval rohože.

O plánech na noc si museli promluvit.

„Tyhle končiny by byly mírumilovnější, kdyby je spravovala Vaše Excellence,“ řekl Tiao Tchaj.

„Ne, ne,“ opáčil Ti, „určitě bych to nedělal lépe než můj vážený kolega.“

To, co si myslel doopravdy, nemohl říci, aniž by porušil pravidla kolegiální zdvořilosti.

„Jaká to půvabná malá projížďka po venkově,“ opakovala První paní.

Bylo by lepší najít si bezpečné útočiště až do rána, jako například pěkné město opevněné tlustými hradbami a obklopené příkopy. Jedno takové bylo asi čtyřicet li* odtud,

* Kolem dvaceti kilometrů.

rolník seslaný prozřetelností a bohy jim laskavě ukázal směr. Je to jen malá zajižďka a osud to někdy bere oklikou, když vás má zavést z bodu A do bodu B a vyhnout se přitom úskalí C s neblahou pověstí.

Vše bylo vmžiku znovu zabaleno a spěchali, aby se zase vydali na cestu. Bůh Pchan-ku, z jehož levého oka se zrodilo slunce, nebyl bohužel jejich spojencem. Na obloze se už objevilo jeho pravé oko v podobě měsíce, za pochmurného houkání sov. Trojice jela podél nekonečného lotosového pole, když tu se v dálce začaly rýsovat ochranné obrysy nikoli mohutně opevněného města, ale usedlosti, která jim také mohla posloužit. Stála na okraji obrovitého rybníka, jehož existence zamezovala alespoň ze tří stran přístup. Čtvrtá strana při cestě byla opatřena vysokou zdí s portálem dost pevným na to, aby odradil bandity a potěšil bezbranné cestovatele. Ta hojnost lotosů napovídala, že jsou tu statky, rolníci, služebnictvo, spousta paží schopných vložit mezi lumpy a počestné poutníky se srdcem prodchnutým zbožností vidle a hole. Rozhodli se, že se zastaví tady raději než ve městě, i když není daleko: je lepší složit hlavu na polštář, byť trochu tvrdý, než o ni přijít v blátě potoka.

Tiao Tchaj uchopil bronzové klepadlo přibité na bráně a zabušil jím, jako kdyby oznamoval požár. Odsunula se okenice, dvě malá očka si je obezřetně prohlížela. Soudcův pobočník prohlásil, že urozená osobnost s vládním pověřením žádá pána domu o přijetí.

Malá očka se snažila zahlédnout, co je za tím hrubiánem, který se vyjadřuje tak stroze. Ten poodstoupil,

aby bylo vidět na sedátku nájemního vozu pána mrzoutského vzhledu, držícího otěže, a za ním ve voze dámu, načesanou a nalíčenou, která kynula rukou na pozdrav s poněkud strnulým úsměvem.

„Toto je dům Tung Tao-čchinga, hodnostáře z Che-tungu,“ řekl vrátný. „Můj pán přikázal, aby ho dnes večer nikdo nevyrušoval.“

Po menším naléhání s pomocí argumentů čerpaných v trestním zákoníku Tchangů (bylo tam několik odstavců o trestech pro neurozence, kteří odmítnou úředníkům pomoc v nesnázích) se sluha rozhodl je vpustit na dvůr. Zvuk brány, jež se za nimi zavírala, jim připadal krásnější než ten, který vydávaly trubky na Zázračném štítě.

Z jedné strany bylo vidět pavilon personálu, naproti nim byly kuchyně a uprostřed přijímací terasa, k níž se přicházelo po několika schodech. Všude bylo světlo, libá vůně vařených pokrmů činila atmosféru stejně přívětivou jako sad se zlatými jablky bohyně Matky západu.

„Koho mám ohlásit?“

Aby se vyhnul rozpakům při protokolu, rozhodl se Ti, že neodhalí své skutečné postavení ve správě. Byli tu jen na jednu noc, netřeba nutit hostitele, aby jim uspořádali kdovíjaký hodokvas. Představil se jako Ti Žen-ci, obyčejný úředník osmé úrovně* pověřený inspekcí mlýnů a povozů.

Brzy k nim přišel muž asi pětáctyřicetiletý, v narychlo oděném obřadním rouchu, jehož cípy se mu lepily na

* Mandarínská administrativa měla devět úrovní sestupného významu, první byla úroveň ministrů.

domácí úbor. Příklad vzdělance, i když skromné hodnosti v administrativě, ho velice rozrušil. Obyčejnost toho hierarchického stupně mu nezabránila v bezvadné zdvořilosti.

„Jaká čest pro můj dům, že mohu přijmout Vaši zářivou Vznešenost!“

„Ale prosím vás,“ odvětil Ti, „jsem tu soukromě, říkejte mi prostě ‚Excelence vynikajících zásluh‘.“

Byly dány rozkazy, všude pobíhal personál. Inspektorův příjezd vyvolal vření plné úcty i obav, což bylo příslibem vlídného až okázalého zacházení.

Zámožný měšťan z Che-tungu nechal ihned přinést smažené slepičí nožky na lakovaných tácech. Měl za sebou dobré obchody, bydlel v krásném domě, Ti si nemohl představit nic lepšího pro ochranu před nebezpečími venkova tak špatně zpacifikovaného jeho místním kolegou.

Po dvou nebo třech slepičích nožkách zavedli První paní do ženských komnat, kde ji očekávala manželka pana Tunga, jeho dcera a několik služek. Oba muži se usadili na pufech po obou stranách bohatého stolu. Ti si všiml, že jeho hostitel má na sobě velice hezký hedvábný šat v noční modři s motivy červených kamélií. Chtěl vědět, jestli je ta nádhera dílem nějakého místního tkalce.

„Ach ne, pane!“ vykřikl elegantní zbohatlík. „To hedvábní pochází z larev chovaných na červeném morušovníku, a ta dřevina nesnáší chladna našich severních zemí. Tak vzácně jemnou přízi umějí zpracovat jedině umělci ze S'-čchuanu.“

Inspektor mlýnů a povozů si nervózně zatahal za šat, který nikdy neprošel stavem ze S'-čchuanu. Hojnost,

v níž tento měšťan žil, nedělala reklamu administrativním kariérám. Půvabná výzdoba, jemné labutí ragú, ba i měkoučkový polštář pod jeho zadkem mu začínaly způsobovat bolest, která ne že by nesouvisela s jeho raněnou sebeláskou.

Ve snaze význačné návštěvníky uctít navrhl Tung Tao-čching, aby nazítří posnídali v lotosovém poli.

„Východ slunce je podívaná, jejíž kouzlo nemůže postihnout žádná báseň našich velkých autorů.“

Ti rád přijal, nikdy neodmítl možnost prožít okamžik krásy a plněných placek.

„Nechám Vaši Milost vzbudit koncem hodiny kočky, když nebe bledne.“

Ti požádal, aby nezapomněli vzbudit i jeho choť, ona zbožňuje ty kouzelné chvíle, kdy se rodí den.

V červeném pavilonu byla První paní v rukou Tungovy manželky paní Čao a její dcery. Ta starší si zpestřovala uvítací projevy šálkem alkoholu, který vyprázdnila před nesouhlasným pohledem té mladší. Návštěvnici nabídly, aby s nimi sdílela jídlo a pití.

„Přineste amforu na počest našeho hosta!“ řekla paní Čao. „Dnes je slavnostní večer! Jak bychom se mohli podívat do zrcadla, kdybychom důstojně nepřijali tak vysoké osobnosti seslané Nebesy?“

První tři pohárky zahrnaly únavu návštěvnice a vrátily jí energii. U čtvrtého si říkala, že to v její hostitelce mizí jak v děravém sudu. Ty četné přípitky jí vzdávaly čest o to méně, že její přítomnost vypadala jako záminka k pitce.

Ti se po posledním soustu výborného labutího ragú nechal zavést do komnat nepřítomného syna domu. Prach usazený na krásném nábytku napovídal, že tu ten mládenec nepobývá často. Soudce se natáhl na navršené měkké matrace a nechal se ukolébat do osvěžujícího spánku.

Zato První paní vyzpěvovala dlouho do noci. Poté ji pozvali, aby sdílela s dámami *kchang*, keramické lůžko vyhřívané zespodu, kde spala mezi chrápající matkou a její dcerou, která sykala ve snaze matku umlčet.

II

*Kamélie v rybníce vyvolají paniku;
děsivá změna ovzduší přivede soudce Ti k rozhodnutí
si ten překvapivý pobyt prodloužit.*

Ti měl sen. Tloukl média, až jim padaly hlavy a kutálely se k úpatí Zázračného štítu. Jedna z nich ústy zkroucenými v agonii žadonila o soudcovu milost a dlouze kvičela.

„Pane! Pane!“

Ti otevřel oči. Do ucha mu křičel sluha.

„Co? Cože? Kdo umřel?“

„Je hodina kočky, pane. Vychází slunce.“

„Aha, ano,“ řekl soudce a smířil se s tím, že to udělá také.

Když prošli malou brankou v zadní části usedlosti, ocitli se před rozlehlým prostorem plným zeleného listí posetého růžovými skvrnami. Rybník byl nehluboká vodní plocha, kde rostliny zakořeňovaly v bahnitém podloží. Síť bambusových můstek umožňovala přístup k malé kryté terase, z níž byl na ten dvoubarevný oceán nádherný výhled. Zařízení usnadňovalo sběr květů

používaných v kuchyni, listů vysoce účinných jako lék proti jaterním chorobám, semen, která se používala proti sexuálnímu poruchám, i kořenů s lahodnou kaštanovou příchutí.

V altánku byl umístěn nízký stolek. Jako milá pozornost tu byly z obou stran rozloženy polštáře. Tiovi byli samozřejmě schopni si to užít jen napůl; soudce ještě plul v oparu spánku, jeho paní v oparu jiného druhu, který jí působil lehkou bolest hlavy.

Když se denní hvězda vyhoupla nad obzor, začaly se květy otevírat. Každým okamžikem se rozvířaly víc, ostrá růžová začala převládat nad okolní zelenou. Listy byly tak široké, že by se daly používat jako slunečníky. První paní se naklonila přes zábradlí. Několik lotosů vytvářelo kytici jiného odstínu a listů kolem ní bylo spíš modré než zelené.

„Pohleďte, můj choti!“ řekla a ukázala v tom směru prstem.

To, nač se dívala, byl parádní oděv s prýmky plovoucí na hladině. Stačila chvilka a už rozeznali obrysy těla, je muž chyběla jen hlava.

Při pronikavém výkřiku vyskočili. Ve vchodu do chatky upustila služebná ták s jejich snídaní a jeho obsah se rozletěl po zemi. Když byla schopná odvrátit pohled od té hrozné věci potopené v bahně, rozběhla se zpět k obydlí a křičela: „Stínač hlav!“

První paní si zakryla dolní část obličeje jedním rukávem, spíš aby zakryla rozpaky než ze skutečné hrůzy: život se soudcem jako Ti Žen-ci ji připravil i na sebevíc zarážející okolnosti.